

udspringe af Hensyn til det Hele, ligger Forholdet nu saaledes for mig, at det vilde være at gaa den vestjydske Befolkning meget nær, dersom man nu vilde udsætte et Arbejde, som den i mange Aar har ventet paa, og udsætte det saaledes, at denne Udsættelse har ikke saa lidt Lighed med en Dypgivelse. Vel er det saa, at man ganske vist gennem en Lov kan forandre, hvad der er bestemt ved Lov, men foruden at det altid har sin store Betænktheds og saa for Lovgivningsmagten saa Aar efter at forandre, hvad den engang har vedtaget, siger jeg, at denne Lov har en ganske særegen Betydning, fordi den angaar — jeg vil ikke sige enkelte Mænd, — men ganske vist enkelte Egne, og mine Herrer, De have ifjor givet dem Tilfagn om, at denne Lov ikke skulde blive forandret. Det var kun med Uvillie mod Regjeringen, at man ifjor ikke tvang den til dengang at begynde paa Jernbanen eller rettere sagt i indeværende Aar, og de have ifjor givet Indenrigsministeren Bevilling til at kunne begynde at expropriere de Grunde, der ere nødvendige til Banernes Anlæg. Naar dette er saa, og jeg tillige efter mit Bøste og efter min Pligt, saa vidt jeg opfattede Forhandlingerne ifjor, har fremmet Arbejdet saaledes, at Linien er affstukket overalt, og paa de allerfleste Steder inden føie Tid vil være besigtiget, saa siger jeg: Sæi kan ikke være med til at negte den Befolkning, hos hvilken man har vaakt et saa grundet Haab om at faae en Jernbane, Dypsyldelsen deraf ved at udsætte den paa en saa lang Tid, som her er Tale om. Der er idag blevet talt om de Forhold, under hvilke Loven blev til, og jeg skal forsaavidt ikke indlade mig paa den Side af Sagen, som man maasse nærmest kunde kalde et Kompromis, men jeg skal holde mig til en anden Side af Sagen, som væsentligst skyldte mig sin Tilværelse, og det er navnlig, som det allerede er blevet bemærket af enkelte Medlemmer, den Forsigtighed, der blev paalagt den paagældende Del af Landet, deriblandt ogsaa Vestjylland, til at refundere Statskassen omtrent 1 Million Rd. — og dette er flet. Jeg skal ligeledes henlede Opmærksomheden paa, at den Betingelse, man ikke blot Finansministeren, men begge

Thingene — dengang stillede, var, at der skulde være meget alvorlige finansielle Bænktheder tilfede, som skulde bringe den lovgivende Magt til at forandre den Beslutning, den tog i 1868. Jeg finder for mit Vedkommende, og jeg kan i den Henseende tale i Regjeringens Navn, ikke, at der er saadanne Omstændigheder tilfede, at de kunne berettige til en Afvigelse fra Loven. Jeg tror unegtelig, at vor finansielle Stilling nu er fuldt saa gunstig, som den var i 1867—68, idet jeg skal henlede de ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, hvad der forresten allerede er udtalt af flere, at man da samtidig ikke alene havde betydelig større Udgifter til Jernbanevæsenet end nu, men tillige havde ganske overordentlig store ekstraordinære Udgifter til Armeen, navnlig til dens Forsyning med Haandvaaben og Ammunition. Men hvad er det egentlig talt, man vil? Ja, det er Indkomstskatten — lader os kun være ganske ærlige — som man vil søge at komme fra, men jeg tør sige, mine Herrer, det lykkes Dem ikke. Thi hvad er Grunden til Indkomstskatten? Aldeles ikke, at der skal anvendes 1½ Million til at bygge en Jernbane i Syssand. Nei, Grunden er den, at der overhovedet ikke er Balance mellem de ordinære Indtægter og de ordinære Udgifter, naar disse stilles noget anderledes, end det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Tuxen) gjorde, en Underbalance, som har været erkjendt gennem en lang Række af Aar, og som af Finansudvalgene, det ene efter det andet, har været betegnet at andrage omtrent 1 Million. Dette er den egentlige Grund og den egentlige Berettigelse for Indkomstskatten. Den, mine Herrer, kunne de ikke sjerne ved at skyde dette Jernbaneanlæg ud. Vil man gjøre den Udgift, man gjør, maa man ogsaa være belavet paa at skaffe den fornødne Indtægt, og jeg vil dertil sige, at jeg finder det hverken lovgift eller efter Finansloven korrekt, naar man her vil sætte denne Indkomstskat i Forbindelse med Bygning af Jernbaner. Det er af et æret Medlem, jeg tror en af Forslagsstillerne, sagt, at Finansministeren havde i sine Udtalelser om Finansloven knyttet disse to Ting sammen. Jeg tillader mig at modsiges det ærede Medlem i den Henseende, thi jeg var